

Prinsessa Emberlaine oli Theen kaupunkivaltion prinsessa. Thee oli suuri satamakaupunki, kaunis ja vaikutusvaltainen. Emberlaine asui Theen suvun valtavassa marmoripalatsissa satamien lähetyvillä. Hänen huoneensa sijaitsi korkealla valkoisessa marmoritornissa. Ulos hän ei päässyt ilman hevosvaunuja, joiden verhoista hän kurkisteli ulos tuntemattomaan maailmaan.

Emberlaine oli kasvatettu hyvätapaiseksi ja asialliseksi. Hän osasi käyttäytyä arvokkaasti juhlissa, tanssia kauniisti, mutta hymyillä hän ei osannut. Hän kaipasi ulos palatsista, mutta pelkäsi suuresti isäänsä, kuningas Zazea. Zaze oli aina etäinen ja kalsean kylmä, erityisesti Emberlainea kohtaan. Hän ei arvostanut tytärtään lainkaan. Ainoa lohtu Emberlainen synkässä elämässä oli hänen kultainen palvelijattarensa Eihe. Eihe oli ollut aina osa hänen elämäänsä, huolehtimassa hänestä ja pitämässä hänelle seuraa. Eihe oli paljon vanhempi kuin hänen biologinen äitinsä, mitä hän ei ehtinyt nähdä kunnolla ennen tämän kuolemaa hänen ollessaan vasta kaksivuotias. Silti hän oli Emberlainelle kuin äiti. Eihe laittoi hyvää ruokaa, jota Emberlaine söi aina mielellään. Emberlaine opetteli itsekkin ruoanlaittoa ja piti erityisesti leipomisesta. Eihe piti yllä soihtua Theen palatsin pimeydessä ja kylmyydessä. Hän lämmitti Emberlainea ja esti häntä jäätymästä. Emberlaine puhui välillä itseksensä palatsin kissojen kanssa. Niitä tuli ja meni miten milloinkin, eikä hän tiennyt kuka ne omisti ja ruokki. Kissat olivat notkeita ja hyvinvoivia. Ne nuuhkivat Emberlainen laihoja käsiä ja kiehnäsivät hänen vaalean pitsimekkonsa helmassa. Emberlainen kuului aina käyttäen mekkoa. Jokaisen mekon kauluksessa oli kuusi helmeä, jotka hohtivat pimeässä. Helmet saivat Emberlainen tuntemaan olonsa omituiseksi, kun hän katsoi niitä. Aivan kuin helmien sisällä olisi joku katsonut takaisin. Ja katsottaessa ne muuttuivat raskaammiksi. Helmissä tuntui jotain omituista ulkoista läsnäoloa, jota Emberlaine ei osannut kuvailla tai selittää. Tämän vuoksi hän yritti kiinnittää helmiin mahdollisimman vähän huomiota. Eihe ei niistä piitannut, eivätkä ne häneen vaikuttaneet. Emberlaine luki paljon. Hän piti kauniista ritaritarinoista, joissa taisteltiin lohikäärmeitä ja peikkoja vastaan. Uljaista sankareista, jotka yksin puolustautuivat pahuudelta. Isä luki myös paljon ja Emberlaine tiesi hänellä olevan suuri kirjasto. Sinne hän ei kuitenkaan saanut mennä. Kerran isä oli kuitenkin vahingossa jättänyt kirjansa yhden kaapin päälle kiireessä. Emberlaine vilkaisi ympärilleen ja rupesi selaamaan kirjaa. Kirjassa oli paljon omituisia kuvia ja symboleja joiden merkitystä hän ei ymmärtänyt. Suurin osa tekstistä oli kirjoitettu kielellä, jota hän ei osannut lukea. Hän sai kuitenkin selville muutaman sanan: "Kuu, paimenet, jumala, voima." Lisäksi yhdellä sivulla oli kuva kuudesta helmestä. Helmet olivat tasan samannäköiset kuin hänen mekoissaan. Tämän oli pakko olla vain sattumaa. Emberlaine katsoi mekkonsa kauluksen helmiä jotka hohtivat kalseasti ja häntä alkoi pyörryttämään. Hän painoi hitaasti kirjan kiinni juuri ennenkuin hänen silmänsä painuivat kiinni ja jäi makaamaan tiedottomana kaapin viereen. Siitä hänet löysi Eihe, joka oli huolesta kalpea. Hän nosti Emberlainen varovasti sängylle. Hän oli yllättävän raskas. Helmet hänen mekossaan hohtivat yhä kalseaa vaalean sinistä valoa. Eihe yritti hetken mielijohteesta koskea yhteen helmistä. Se poltti hänen sormeaan kipeästi. Eihe pakeni ja jätti Emberlainen makaamaan sängylle. Musta mies saapui Emberlainen huoneeseen. Hän otti kiinni olkapäistä ja ravisteli rajusti. Emberlaine tuli tajuihinsa ja tajusi miehen olevan isänsä. "Oletko hereillä? Etkai koskenut siihen kirjaan jonka jätin vahingossa kaapin päälle?!" isä kyseli tiukasti. "E-en", Emberlaine mutisi. Tietysti valehtelin. Jos kirja kerta oli noin tärkeä, ei siitä missään tapauksessa pitäisi mainita isälle, hän ajatteli isän mentyä. Palattuaan käytävälle kaapin luo, oli kirja jo poissa. Hän tunsikin omituista kaipausta sitä kohtaan. Lohdutukseksi hän söi muutaman makean keksin. Sinä yönä Emberlaine nukkui levottomasti, nähden unia valtavista lonkeroista, jotka kurkottivat syvyyksistä häntä kohti. Hän käveli valtavan tyynen meren keskellä. Täysikuu paistoi taivaalla ja heijastui veteen. Vesi

höyrysi kuun kohdalla. Emberlaine astui kuun heijastukseen ja tunsu höyryn ihanan kutinan ja veden kuumuuden. Vesi poreili ja roiskui ympäriinsä kastellen hänen hameensa. Kuusi helmeä hameen kauluksessa alkoivat taas hohtaa. Emberlaine tunsu painautuvansa maata kohti. Vesi jalkojen alla muuttui mustaksi. Hän putosi ja putosi. Emberlaine heräsi huohottaen. Onneksi oli jo aamu, aurinko alkoi jo heittää ensisäteitään ikkunaverhojen takaa. Noustessaan hän huomasi kasteleensa lakanat. Hän oli hyvin vihainen itselleen. Vihaisesti hän hoisi aamurutiininsa. Hän yritti puhua Eihelle mahdollisimman ystävällisesti, mutta tuli kerran pari tuhadettuakin. Tänäpä oli kaiken lisäksi Kauppajuhla. Isä oli taas onnistunut jossain kaupanteossa, joten paikalle oli kutsuttu Theen porvaristo jo ylimystö. Tietysti prinsessan pitäisi olla myös paikalla, parhaat päällään. Monikerroksisen pitsimekon kanssa oli todella vaikea kävellä. Mekko oli pullottava, ikäänkuin pullonkaulan mallinen. Yläosa oli varsin tiukka ja paljasti hyvin Emberlainen naiselliset muodot. Mekossa oli valtavasti kiiltäviä raitoja ja kaiken komeuden lisäksi kauluksen helmet loistivat kauneuttaan. Emberlaine joutui lisäksi sitomaan tukkansa lukuisilla hiuspannoilla, jotka olivat ikävän kylmän metallisia päänahkaa vastaan. Meikkaaminen piti myös suorittaa todella taidokkaasti. Iho piti valkaista ja, kynnet lakata ja poistaa kaikki mahdolliset kauneusvirheet. Ilmeitä ja eleitä piti lisäksi harjoittaa, mekon kanssa niaaminen oli yksi vaikeimpia. Ja Emberlaine oli vielä huonolla tuulella. Juhlat alkoivat iltapäivällä. Vieraita tuli sadoittain, mutta he mahtuivat hyvin suureen juhlasaliin. Eihe oli ollut aamusta asti työllistettynä keittiössä. Juhlien aikaan hänellä sentään oli apulaisia. Vieraista kaikki olivat miehiä, vain harvat olivat tuoneet vaimonsa mukaan. Kaikki Theen yläluokan ja porvariston edustajat, jotka olivat päässeet, olivat täällä. Heitä oli suuri ja hienosteleva massa. Kun Emberlaine vihdoinkin päätti tulla portaita alas juhlasaliin, isä liitti puheeseensa: "... ja tässä on kaunis tyttäreni, prinsessa Emberlaine." Yleisö taputti haltioituneena. Monet tutkivat katseet kohdistuivat Emberlaineen joka saapui ylväästi ja sukujuuriaan kunnioittaen alas portaita. Hän istui tuolille isänsä viereen sanomatta sanaakaan. Jotkut vieraista kuiskuttelivat jotain. Puheen päätyttyä alettiin juomaan viiniä ja seurustelemaan. Pian olisi juhla-aterian aika. Sitä varten monet olivat tänne tulleet. Osalla oli ihan oikeaa liikeasiaakin, ja Emberlaine sai kuulla monenlaista juonittelua. Isä osallistui keskusteluun vain harvojen ylimysten ja tunnettujen kauppiaiden kanssa, jotka olivat ennenkin palvelleet häntä. Salin nurkassa, ovesta vasemmalle, Emberlaine huomasi omituisen mustan huppupäisen miehen. Hän ei ollut nähnyt tätä ennen, mutta kuokkavieraat olivat yleisiä. Väkeä meni hänen eteensä ja seuraavan kerran miestä ei näkynyt enää. Juhlaruoka oli upeaa ja maittavaa. Ateria alkoi kuumalla keitolla. Emberlainen viereen oli ängennyt kauppias Dennolis, joka oli aiemminkin yrittänyt puhua hänen kanssaan. "Katseletkos sinä tuota Flennerin kreivin poikaa tuolla? ... Ei kannata semmoisia ... Ne mitään tiedä ... Minä olisin hyvä aviomies, tiedän kumminkin maailman asioista yhtä sun toista. Kun sinua on täällä palatsissa pidetty kuin häkissä", hän vihjaili. Isä ei reagoanut puheisiin mitenkään. Emberlaine sen sijaan oli jo valmiiksi hyvin huonolla tuulella ja räjähti täysin. Hän viskasi kuumen keiton Dennoloksen naamaan. Dennolis kaatui rähmälleen ja syntyi yleinen sekasorto. Lähellä istuva mies alkoi huitoa sapelillaan ja osui pöytäliinaan. Sapeli tarttui kiinni ja pöytäliina valui alas kaikki ruoat ja astiat mukanaan. Ruoka ja juoma sotki vieraiden hienot vaatteet. Emberlaine oli ehtinyt jo silloin paeta raivosta punaisena portaat ylös ja lukinnut huoneensa oven paiskauttamalla sen kiinni. Juhlasali oli täyden sekasorron vallassa. Vieraat huusivat ja kiroilivat, kuningas Zaze yritti välissä rauhoittaa tilannetta, mutta ei saanut ääntään kuuluviin. Jotkut rupesivat jo hapuilemaan miekkojaan, sapeleitaan ja puukkojaan. Tilanne alkoi kuitenkin rauhoittua. Kaiken aikaa outo mustahuppuinen mies oli pysynyt varjoissa. Alettiin korjaamaan astioita ja siivoamaan lattiaa ja pöytää. Vieraat alkoivat valumaan ulos. Kuningas yritti vielä estellä ja sanoi etteivät juhlat olleet

vielä loppuneet ja että hän varmasti korjaisi kaiken aiheuttamansa vahingon. Juhlamieli oli jo pilattu. Vieraiden mentyä Zaze oli pettynyt. Ensin hän esitti surullista, mutta oli todellisuudessa raivoissaan. Raivoissaan Emberlainea kohtaan. Kuinka hän olikaan raivostuttavan äkkipikainen lapsi. Isän pitäisi opettaa häntä. Muistuttaa kuka hän oli. Isä tömisteli uhkaavasti ylös portaita kohti Emberlainen huonetta. Eihe liihotti peloissaan pakoon. Askeleet kaikuivat käytävällä. Emberlaine oli painautunut tiukasti kiinni peittoja vasten. Hän eides itkenyt. Tuijotti vain tyhjyyteen. Isä paukautti oven auki ja murtautui huoneeseen. "Prinsessa Emberlaine!" hän jyrisi ja meni tämän luo. Hän käänsi Emberlainen kasvot ylöspäin. Hänen silmänsä tuijottivat yhä tyhjyyteen. "Kuuntele nyt tarkasti. Sinä olet tehnyt vakavan sääntöriikkeen. Et tietenkään vielä tiedä, kuinka vakava tämä rike on. Mikäli kyseessä olisi ollut kuka tahansa vieras, olisi se ollut vain vakava käytösetiketin rike. Mutta tämä on jo paljon muuta. Dennolis Su'Elaine on tuleva aviopuolisosi!" isä raivosi ja löi sänkyä nyrkillä. Emberlaine tuijotti yhä ilmeettömästi, mutta alkoi selvästi vapista. "Naimakauppaa ei voi enää perua! Ymmärrätkö?! Se on jo sinetöity! Lisäksi se on paljon hyödyllisempi kuin naimisiinmeno jonkun mitättömän Hethen Flennerin kanssa! Flennerin kreivikunta kukistui jo 300 vuotta sitten Noitarutossa. Siellä kasvaa enää pelkkiä mustajuuria ja kaaleja. Et sinä siitä mitään hyötyisi! Kuolisit vain köyhyydessä! Su'Elaine taas on vanha ja rikas kauppasuku. He omistavat yhden vilkkaimmista kauppasatamista. Joten sinun on paras tottua Dennolixeeseen tai, tai...", isän kasvot väristyivät vihasta ja hän kääntyi pois huoneesta nyrkit puristettuina. Hetken Emberlaine oli näkevinään jonkun pedon piirteet isänsä vihaissa kasvoissa. Ovi paukahti kiinni. Lopulta Emberlaine alkoi itkeä. Huoneessa oli täysin pimeää. Pimeydessä ja yksinäisyydessä hän itki ja mutisi välillä: "Hethen". Hän oli todellakin ihastunut Hetheniniin, tähän vaaleaan pohjoisen kreivin poikaan. Hethenin puhe oli hänen korvissaan kuin pehmeää pumpulia, vaikka hän oli kuullut sitä vain vähän. Hethenin nimi toi hänen mieleensä kaukaiset ritaritarut ja pohjoisen jäätiköt. Hän unelmoi Hethenistä. Hethen oli jopa monesti suonut hänelle ystävällisiä ja jopa leikkimielisiä katseita. Hethen nauroi paljon ja oli hyvin kevytmielinen. Kauniit olivat hänen kiharat vaaleat hiuksensa. Emberlaine itki pitkään ja vuolaasti. Hän meni nukkumaan aikaisin ja näki nimettömiä unia. Eiheä hän ei ollut ehtinyt nähdä tämän kiireiden takia, mutta oli kuullut tämän olevan tulossa ennen isää. Olisipa lintu, niin lentäisin kauas pois, hän unelmoi. Seuraavina päivinä isä selitti lisää naimakaupan ehtoja. Kaikki oli jo suunniteltu etukäteen. Silloin tajusin lopulta, että minulla ei ollut yhtään vapautta. Olin isäni silmissä pelkkä esine, kauppatavara. Hän ei piitannut minusta vähääkään ihmisenä. Emberlaine yritti anoa isältä lupaa nähdä Hethen Flenneriä, mutta tämä ei suostunut millään ehdoilla. Kaikki unelmat Hethen Flenneristä piti kuulemma jättää menneisyyteen. Emberlainen pitäisi keskittyä rakastamaan Dennolis Su'Elainea. Hän ei mitenkään kyennyt ajattelemaan tästä mitään kaunista. Dennolis oli kaiken lisäksi paljon vanhempi, melkein isän ikäinen. Hethen taas oli vain vuoden Emberlainea vanhempi. Häntä iljetti ajatus mennä naimisiin niin vanhan miehen kanssa. Aivan kuin olisi maannut oman isänsä kanssa. Emberlaine yritti näinä päivinä hakea lohtua Eihestä ja kissoista. Kissat nauttivat hänen seurastaan ja hän Eihen. Eihe oli häntä kohtaa ystävällinen, mutta ei uskaltanut kommentoida naimakaupasta mitään. Hän ei kuulunut mukaan kauppaan, vaan oli Theen hovin omaisuutta. Prinsessa Emberlaine oli myös ikään kuin Theen hovin ja isänsä kuningas Zazen omaisuutta. Eikö meillä ollut mitään arvoa? hän ihmetteli. Isän silmissä kaikki oli pelkkää rahaa ja hyötyä. Ja lisäksi myös jotain, mitä Emberlaine ei ymmärtänyt. Isä luki paljon. Ja se omituinen kirja, jota hän oli vilkaissut, tuli äkkiä mieleen. Mitä isä oikein tekee? Syyssateet olivat alkaneet. Maailma oli harmaa ja synkkä, kuten Emberlainen mieli. Häät järjestettäisiin Kevätjuhlan yhteydessä. Hän joutuisi muuttamaan Dennolixen luo jo kuukauden päästä. He kuitenkin nukkuisivat eri huoneissa ennen häitä.

Tämä oli tapa aina ylhäisten naimakaupoissa. Sade ja myrskytuuli pauhasivat ulkona. Kosteus ulottui sisällekin ja valtasi Emberlainen luita ja ytimiä myöten. Hän yritti nukkua sängyllään suuressa kamarissaan. Tuli oli palanut takassa jo aikoja sitten. Hän katsoi ikkunaa ja kuunteli sateen ropinaa. Aivan kuin hän olisi kuullut jonkun luukun avautuvan. Kenties Eihe vain availi jotain laatikkoja. Silloin salama välähti, ja sen valossa Emberlaine näki tumman miehen siluetin ikkunaverhojen takana. Hänen silmänsä meinasivat pullistua ulos kuopistaan järkytyksestä. Miehellä oli yllään liehuvia kaapuja ja kädessään terävä tikari. Tikarista tippui verta. Salamurhaaja! Emberlaine tajusi. Emberlaine meinas huudahtaa, mutta silloin mies alkoi pidellä kurkkuaan. Hän rupesti kakomaan ja yskimään aivan kuin ei saisi henkeä. Hetkeä myöhemmin hän putosi elottomana lattialle. Emberlaine oli kauhusta kankea kun ikkunasta astui sisään toinen mies. Tämä oli se sama huppupäinen mies jonka hän oli nähnyt niissä kohtalokkaissa Kauppajuhlissa, hän tajusi. "M-mi-miksi varjostat minua?" Emberlaine änkytti ja yritti kuulostaa arvokkaalta, mutta ääni olikin ikävän kimeä. "Dunuman kuvernööri on palkannut tänne näköjään Varjosurmaajan. En ole siis ainoa, kuka on kiinnostunut Theen kruunusta. Onneksi olin täällä ennen. Ehdin luoda kuristusloitsun", mies mumisi karhealla äänellä ja alkoi penkoa ruumiin kaulusta. "Tässähän se on. Varjomurhaajilla on aina mukanaan nimilaatta kaulaketjussaan. Katsotaanpas: leche, nimikin Dunumanlainen. Ikäviä nuo etelän barbaarit. Tämä kauppasota alkoi ilmeisesti käydä vanhan Dunuman kuvernöörin hermoille ja hän päätti käyttää Varjosurmaajia. Ne kuitenkin ovat Kauppasodissa kiellettyjä. Dunuman valtakunta romahtaisi jos tämä skandaali paljastuisi. Nyt uskon ettei kukaan saa tietää totuutta. Thee kenties palaa takaisin kuningaskunnasta kreivikuntien hallitsemaksi valtioksi. Meillä ei kuitenkaan ole aikaa tällaiseen maalliseen politikointiin. Sinun pitää tulla kanssani äkkiä pois täältä. Ota kaikki mekkosi mukaan, mutta älä pidä mitään niistä yllä!" mies selitti. "Kuka sinä olet ja miksi minun pitäisi totella sinua?" Emberlaine kysyi uhmakkaasti. "Olen Matkustaja. Kai olet kuullut Kolmen tornin kaupungista?" mies kysyi ja otti hupun päästään. Hänellä oli lyhyt musta sänki ja kiviset kasvot. Emberlaine piti tiukasti kiinni peittonsa lakanoista ja sanoi: "Hyvä on. Tule huomenna takaisin, mutta nyt anna prinsessan nukkua rauhassa." "Ehei, me lähdemme nyt. Sanoin jo ettei meillä ole aikaa. Olen tosissani. Lupaen etten katso kun puet vaatteet. Tässä on uudet vaatteesi", Matkustaja sanoi ja heitti vaaleat rääsyt sängylle. Emberlaine tuijotti niitä ja tuhahti sitten: "On se parempi olla vapaana kerjäläisten rääsyissä kuin vankina prinsessan mekossa." Matkustaja hymähti ja kääntyi pois Emberlainen pukiessa vaatteet. "Muista pakata mekot. Tarvitsemme niitä", hän muistutti. Emberlaine totteli ja kysyi: "Liittykö tämä jotenkin niihin helmiin?" "Kyllä, tämä liittyy myös niihin helmiin. En tiedä oletko nyt hyvässä tilassa kuullaksesi koko totuutta, mutta niiden avulla sinua on aiottu käyttää eräänlaisena vastaanottimena. Onneksi ne aikeet eivät ole vielä toteutuneet", Matkustaja sanoi. "Eikai isä? Se kirja ja helmet... Kuu ja helmet ... jotain omituista...", Emberlaine mutisi ja alkoi vapista hysteerisesti. Matkustaja lähestyi häntä hitaasti ja alkoi sivellä rauhoittavasti. Vapina loppui ja Emberlaine otti Matkustajan kädet omiinsa. "Sinä pelastit minut!" hän henkäisi. "Ehkä sinun on parempi tietää totuus nyt. Isäsi kuului Kuulliseen Liittoon. Ne ovat mystinen salaseura, jotka yrittävät saada yhteyden Kuun Paimeniin ja niiden voimaan. Kuullinen Liitto perustaa monet oppinsa vanhoihin kirjoihin ja teksteihin. Isäsi omisti monta sellaista kirjaa. Se kirja, jossa näit helmien kuvan oli varmasti yksi niistä. Ja ne helmet eivät ole mitä tahansa helmiä, vaan Kuuhelmiä joilla kutsutaan Kuun Paimenia. Monet Kuullisen Liiton yrityksistä kutsua Kuun Paimenia ovat epäonnistuneet ja johtaneet vain Ehyksen henkien manaamiseen. Kuuhelmet kuitenkin toimivat, sillä ne todellakin ovat yhteydessä Kuun Paimeniin. Paimenet eivät kuitenkaan ole jotain ihmisten hallittavissa tai käsitettävissä olevaa, vaan paljon enemmän. Ne

ovat voimakkaita olentoja Ulkoisista maailmoista. Kuun Paimenet kuuluvat Kuuhun eivätkä Maahan”, Matkustaja kertoi ja nousi ylös Emberlainen kanssa. He lähtivät palatsista kenenkään huomaamatta. Yön sade huuhtelisi kaikki pahat muistot pois. Matkustaja otti mukaansa muutaman isän kirjoista, senkin jota Emberlaine oli selannut. He kulkivat märkinä sateessa kuin mitkään kerjäläiset. Löydettyään suojaisan metsän, Matkustaja otti esiin viltit ja käski panna nukkumaan. Emberlaine näki mustia unia. Ruoka oli vähäistä ja koostui melkein pelkistä korpuista ja kuivatusta suolalihasta. ”Etkö ole maagi?” Emberlaine kysyi närkästyneenä sateen vuoksi. ”Kyllä, vaikka Matkustajat ovatkin paljon enemmän. Miten niin?” Matkustaja vastasi. ”Voitko sitten taikoa tämän sateen pois?” Emberlaine kysyi. ”Ei meidän taikuutemme voi vaikuttaa luonnonvoimiin. Emme pysty edes taikomaan kiveä paikaltaan vaikka kuinka yrittäisimme. Pystymme vaikuttamaan vain sieluhin, henkiin, Unen Rajalla oleviin paikkoihin ja muihin voimiin jotka eivät ole osa näkyvää maailmaa. Monien on vaikea hyväksyä sitä”, Matkustaja selitti harmitellen. ”Miten sitten kuristit sen salamurhaajan?” Emberlaine intti. ”Se oli hieman erilainen loitsu. Kyseessä oli tarkemminkin riimumanaus. Piirsin ympäristöön tietyt riimut saadakseni manattua kuristavat henget lechen luo. En minä siis kuristanut häntä, vaan manaamani henget”, Matkustaja totesi. Emberlaine ja Matkustaja jatkoivat matkaansa. Sade loppui iltapäivällä. Hän oli onnellinen, vaikka taivas oli yhä pilvien peitossa. He olivat päätyneet ulos metsästä. Metsä sijaitsi Theen kaupungin pohjoispuolella. Idässä näkyi tummaa ja kuivaa maata sekä muutama korkea rakennus joiden keskelle kohosi vanha kartano. ”Hei tuolla on Flenner!” Emberlaine huudahti ja osoitti kartanoa. ”Emme ole menossa siihen suuntaan vaikka kuinka haluaisit. Matkaamme eteenpäin korkeille kukkuloille. Tarvitsemme korkeaa ja alavaa paikkaa ja siellä on juuri sopivaa”, Matkustaja totesi. ”Miksi minun pitäisi tulla mukaasi?” Emberlaine tuhahti. ”Sinun tarvitsee osallistua riittiin. Kuun Paimenet saattavat jo piillä Unen Rajalla ja yrittää tutkia sinua. Se voi tehdä sinusta hullun”, Matkustaja kertoi. Emberlaine jatkoi Matkustajan seuraamista vastahakoisesti. Lopulta he päätyivät suuren ja laakean kukkulan huipulle. ”Tämä on täydellinen paikka. Vihdoinkin voimme laskea kantamuksemme. Minulla on täällä puita”, Matkustaja sanoi ja otti kassin täynnä risuja pois olaltaan. Hän sytytti nuotion kivien väliin kukkulan päälle. ”Savu varmaan herättää huomiota”, Emberlaine epäili. ”Ei täällä main ole ketään”, Matkustaja vakuutti. Nuotio paloi hyvin. ”Ota mekkosi esiin, minulla on jo kirjat täällä”, Matkustaja sanoi. ”Aiotko polttaa ne?” Emberlaine huudahti kauhuissaan. ”Helmiä ei voi irrottaa”, Matkustaja valitti. Emberlaine otti mekot esiin varovasti, mutta ei suostunut heittämään niitä tuleen. Matkustaja yritti saada häntä suostumaan, mutta lopulta päätti heittää ne itse tuleen. Mekot syttyivät palamaan roihahtaen. Helmet niiden kauluksissa poksahdivat räjähtäen ja Emberlaine pakeni pelästyen kauemmas tulesta. Hän oli näkevinään tulesta isänsä kasvot. Kasvot olivat arpien peitossa ja veriset, mutta ne hymyilivät. Koskaan ennen hän ei ollut nähnyt isänsä hymyilevän niin. Taivaalta kaatui vettä nuotion päälle ja se sammui nopeasti sihahtaen. Matkustaja jäykistyi paikoilleen. Emberlaine tuijotti ylös. Heidän huomaamattaan oli yö. Taivaalla paistoi täysikuu. Kuu laskeutui alas taivaalta hohtaen punaisenoranssina. Kuu oli valtava. Taivaalta saapuivat Kuun Paimenet. Ne olivat kuin kalat kuivalla maalla. Hopeiset ja limaiset ruumiit niillä oli, monta lonkeroa takana ja yksi täysin valkoinen silmä kyhmyisessä päässä. Ne tulivat ja veivät Emberlainen unet pois. Kauas, kaus Kuuhun palasivat nämä olennot. Uni särkyi ja maailma palasi takaisin normaaliin tilaansa Emberlainen ja Matkustajan kukkulla. He heräsivät nukkumasta sammuneen nuotion vierestä. Jälkeäkään kirjoista tai mekoista eikä edes helmistä ollut. Pelkkä sammunut nuotio. ”Näitkö mitään?” Matkustaja kysyi. ”En muista”, Emberlaine vastasi. ”Se on ohi”, Matkustaja sanoi huokaisten helpotuksesta. Kuu oli palannut takaisin taivaalle ja tervehti heitä aamun sarastuksessa. He katsoivat kuuta ja

pitivät toisiaan käsistä kiinni. Kuun mysteerit eivät kuulu maan tallaajille.